

BU KAN ve ZULÜM ÇUKURUNDA KİMLERİN KAZMASI VAR?

Ülkemizin güney sınırı kan gölünde yitip gitti. Irak'tan Suriye'ye, yüzlerce kilometrede insan canının bini beş para bile değil... Bizden uzak olsun derken kan, kendi coğrafyamıza da sıçradı.

Emperyalizmin soygun ve sömürü ağında yoksulluk içinde yaşayan insanlar bu kez de petrol ve iktidar savaşlarının kurguladığı, beslediği çetelerin ve etnik kimlikler, inançlar üzerinden kışkırtılan anlamsız öfkelerin saldırısı altında...

Kobani'de, Rojava'da, Sincar'da, Suriye ve Irak'ın birçok bölgesinde günahsız insanlar katlediliyor. Ülkemizin kardeş zenginliği olması gereken insanlar birbirine düşman gözüyle bakmaya başladı. Ülke çapında çıkan olaylarda ölenlerin sayısı 15 Ekim günü 36'ya ulaşmıştı.

Din ve etnik kimlikler üzerinden yapılan siyasetin sonucu budur... Kimse kutsal sözlerle, yaldızlı nutuklarla örtemez bu gerçeğin üstünü.

Öncelikle Şarkiyatçı Batı'nın "siyasal İslam" üzerinden kurup geliştirdiği, başlangıçta Sovyetler'i hedef alan, sonradan tüm bölge ülkelerinin başına bela olan, Doğulu iktidarların da kendi hırsları için kullandıkları, silahlandırdıkları terör odaklarına karşı halkını ve yurdunu savunan, bu amansız savaşta neredeyse tek başına kalan Suriyeli Kürt kardeşlerimizin mücadelesini kutluyor, en içten saygıyla selamlıyorum kendilerini...

Yetmişli yılların başında Avukatım olan Niyazi Ağırnaslı'nın torunu, Boğaziçi Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nde yüksek lisans yaparken IŞİD'le savaşmak için Kobani'ye giden ve daha hayatının baharında, 30 yaşında devrimci bilinci doğrultusunda sonsuzluğa göçen Suphi Nejat Ağırnaslı'nın anısı önünde de saygıyla eğiliyorum. Erdemli yaşamda soyaçekimin ve kültürel değerlerin yerine vurgu yaptı genç kardeşim. Adında taşıdığı Suphi'yi, Nejat'ı da bugünlerinin genç kuşakları ile tanıştırmış oldu.

Şimdi, bu acılı ve fırtınalı zaman diliminde yaşarken, durup düşünmenin, bölgede yaşanan tarihi süreci bir kerede yakından gözden geçirmenin yararı olacak. Belleği yitik ve karışık bir toplum olmayı sürdürürsek, geleceğimiz açısından daha da tehlikeli olaylara sürüklenmemiz çok daha kanlı olayların Türkiye'de de yaşanması işten bile olmayacak.

Bir düşünelim bakalım.

Her gün yüzlerce insanın katledildiği, binlerce insanın yerinden yurdundan olup aç sefil ülkemiz topraklarına sığınmaya zorlandığı bu kötü savaşın arkasında kimler var?

Kimler kazdı bu zulüm ve kanla dolu çukuru?

En başta “Eset”, “Eset” diye bağırarak Suriye’deki iç karışıklıktan farklı iktidar olanakları arayan birilerine ülke içinde bunca gücü kim sağladı? Yargı, yasama ve yürütme belli ellerde toplanırken kim nasıl bir siyasal tavır aldı?

12 Eylül 2010 Referandumu’nda, “yetmez ama evet”çi ya da “evet”çi dönek liboş tayfası aynaya bir iyice bakmalı. Onların o “demokratik” ve “vesayet karşıtı” söylemleri, yayınları, Orta Çağ düşüncesine demokrasi adına iktidar koltuğu uzattı. Daha geriye de gidebiliriz. 2007 Cumhurbaşkanı seçimlerinde sonradan AKP’nin noteri gibi çalıştığına tanık olduğumuz Abdullah Gül’ün Cumhurbaşkanlığını destekleyen ÖDP yöneticileri bugün utanç duymuyor mu acaba?

Bir kısmı bugün AKP şakşakçısı olmayı bırakmış olsa kaç yazar? Onlar alkışlamadı mı balkon konuşmalarını? Orada, “Bosna’dan Kudüs’e, Kahire’den Libya’ya” selamlar gönderilirken neye soyunulmuş olduğunu anlamamış iseler, siyaseten kördürler... Ya da bir yandan devrimci yıldırımlar yağdırarak Referandum’da boykot kararı alanlar...

Kimse “kandırıldık” sızlanmaları ile kuyruğunu kurtarmaya çalışmasın...

En demokrat, devrimci ve liberal maskeleri takarak genç kuşakların kafasını karıştırdılar.

Suriye ve Irak batağının temelleri o günlerde atılmaya başlandı.

Süreci anımsadıkça, akı karayı daha iyi ayırma olanağımız olacak.

Bu ülkede ABD’nin yanında Körfez müdahalesi için ellerini ovuşturan iktidar temsilcilerine karşı, istifası elinde göğsünü geren subaylar vardı. NATO’nun gerekliliğini tartışalım diyorlar, NATO ve CIA dışında ulusal bir güvenlik düşünüyorlardı . ASELSAN’ın üç mühendisi arka arkaya kazaya kurban gitmedi mi? AKP kuruldu, önderi ABD’de yaşayan cemaatin ve bugün hâlâ adları saygın kişiler arasında yer alan Kemal Derviş, İsmail Cem gibilerinin katkılarıyla altı ay içinde iktidar oldu. Bu adlar, hâlâ sosyal demokrat çevreler içinde saygıyla anılmıyor mu? Kemal Derviş’in CHP içinde Cumhurbaşkanlığı adayı olarak adı geçmedi mi?

Kültür dünyamızda yaşananlardan ders alınmalı. Kültür endüstrisinin pompaladığı edebiyatçıların da bugünkü ortamın oluşmasında büyük katkıları var. Kendisini

devrimci, toplumcu kimliklerle tanımlayanların bile kütüphanelerinden eksik etmediği bazı yazarları yakından tanımak ta yararlı olacak.

AKP'nin kaşla göz arası iktidar olması ile, Orhan Pamuk'un Şarkiyatçı bir kafayla yazılmış, Sovyetler, Atatürk ve Ulusal Kurtuluş Savaşı karşıtı imgelerle yüklü Kar romanının yazılması, ABD'de en çok satan on kitap arasına girmesi yaşattır!

AKP altı ay içinde iktidara oturdu ama, henüz tüm iktidar olanakları elinde değildi. Tayyip Erdoğan'ın milletvekili olmasını Deniz Baykal sağlamadı mı?

25 Şubat 2003 tarihinde bir tezkere oylanmıştı. AKP iktidarının önerisiydi. ABD askerlerinin Türkiye üzerinden Irak'a ve güneye inmesi öneriliyordu.

Muhafif kesimler ayağa kalktı. AKP içinden de muhalefete katılanlar oldu, tezkere reddedildi.

Bugün, emperyalist ordulara vatan kapılarını sonuna kadar açan tezkereler hiç tereddütsüz, kendisini milliyetçi sayan partilerin de desteğiyle onaylanıyor. O yetmezmiş gibi, komşu bir ülkede başlatılan iç savaşa, dökülen kana iyice ortak olmak için muhafif savaşçılar yetiştirme kararları alınıyor!

Bu tablonun renklerini görmemekte inat edenler var...

Türbanın orta öğretime indirilmesi, mahalle baskısının da el altından çalıştırılarak Türkiye'nin Orta Çağ toplumları gibi yaşayan ve mezhep ayrılıkları nedeniyle birbirini boğazlayan Orta Doğu ülkelerinden çok farkı kalmadı.

Orta Doğu Orta Çağ'ının en vurucu göstergesi, Türkiye'de orta öğretimdeki türbanın koşutu, Güneydoğu sınırlarına dayanan, emperyalizm ve maşası İsrail'in örgütlediği IŞİD'dir. İstanbul'un göbeğinde, üniversitelerde maskelerle, sopalarla saldırırken IŞİD yandaşı olduğunu gizlemeyen genç kuşaklar yetiştirilmesidir. Böyle bir kültür ortamının doğup gelişmesinde, Cumhuriyet değerlerine, o kültür devrimiyle gelen laiklik, kadın hakları, eğitimin birliği gibi uygulamalara darbecilik diyen, çağdaşlık yasalarını "tepeden inmece" bulan yabancı servislerin alkışa, paraya ve üne boğduğu sözde demokrat, liberal geçinen aydınlarımızın günahı da çok büyük...

Başta bugün Kobani için, Rojava için, Sincar için haklı olarak gözyaşı dökenler, öncelikle onlar düşünmeli...

Tırlar dolusu silahı İslamcı terör gruplarına gönderen, olayları sorgulayan savcılar görevden alan, subayları tutuklayan AKP iktidarının elini kimler güçlendirdi?

Elbette ki olanlar, Irak'ta ve Suriye'de kan ve zulüm içinde ölenler, bombalarla parçalanan çocuklar içimizi yakıyor. Orada ölen, öldürülen insan kardeşlerimizdir.

Bizim de canımızdır.

Bugün iyi düşünmezsek, bazı “açılımcı”, “milli” ve “dini” ödünler için verilmiş desteğin nelere mal olduğunu bir kez daha görmezsek, sonrasında da özenli olamayız.

Şapkaları öne koyup düşünmenin, emperyalizmin kanlı oyunlarına karşı tetikte olmanın, kol kola, omuz omuza durmanın zamanı geldi de geçiyor.

16 Ekim 2014, Alper AKÇAM